

TÌNH THÙ TRONG ĐẠO

Hồi 36

Kết Thúc

Gió đêm vẫn dịu dàng, hơi lạnh vẫn giá buốt, đêm lại đã gần tàn, mặt đất lại càng u ám, tịnh không phải vì trăng đã bị mây đen trói phủ, mà là vì đó là đoạn thời gian trước khi trời sáng, cũng là giây phút tăm tối nhất.

Cũng may giây phút đó luôn luôn rất ngắn ngủi, quang minh luôn luôn rất mau chóng dẹp tan hắc ám.

Phó Hồng Tuyết vẫn rất lãnh đạm, rất cô độc, hẳn tuy biết mình vô phương bạt đao, nhưng tâm hẳn lại nóng bùng.

Chuyện gì đối với hẳn mà nói cũng không quan trọng, cho dù có chết cũng không quan tâm, bởi vì hẳn đã biết tình Phong Linh.

Hẳn biết lần này mình tịnh không giao tặng một cách phù phiếm vô ích, tình của hẳn đã vọng hưởng một âm điệu hòa hợp thân ái, đó đã đủ quan trọng hơn tất cả.

Cho nên trên mặt hẳn tuy vẫn bình tĩnh lãnh đạm như trước, mục quang của hẳn tuy vẫn lạnh lẽo như trước, lại đã không còn tịch mịch.

Hẳn tịnh không nhìn Vương Linh Hoa đang đặc ý, hẳn đang nhìn Bạch Y Linh đang co rút bên cạnh, nhìn một hồi lâu, hẳn đột nhiên hỏi:

- Người còn chưa nói cho ta biết, tại sao nhất định muốn giết Mã Không Quân ?

Từ khi Vương Linh Hoa xuất hiện, trên mặt Bạch Y Linh đã ngập tràn biểu tình kinh hoảng, đến khi nàng nghe câu hỏi của Phó Hồng Tuyết, nỗi kinh hoảng càng đậm đặc thêm.

Nàng len lén liếc nhìn Vương Linh Hoa, sau đó cúi đầu càng thấp.

Lời bản nguyên tác:

Xin lỗi vô cùng, cũng đáng tiếc vô cùng.

Hai trang tiếp không được ấn loát.

Một thanh đao cô độc, một con người cô độc đang đứng dưới dàn phong linh.

Bọn họ lặng lẽ ngưng thị nhìn nhau, qua một hồi rất lâu mà không một ai mở miệng, hạnh phúc chừng như hòa vào tiếng vọng của dàn phong linh trong sóng mắt hai người.

- o **HẾT** o -